

A huszonöt éves Csámborgó zenekar jubileumi koncertje nagy sikert aratott a Thália Színházban

A Csámborgó zenekar jubileumi koncertjére zsúfolásig megtelt a kassai Thália Színház.

A huszonöt éves Csámborgó zenekar jubileumi koncertje nagy sikert aratott a Thália Színházban

A Csámborgó zenekar jubileumi koncertjére zsúfolásig megtelt a kassai Thália Színház. A jelenlévők között valamiféle titkos kapcsolat, szavakkal megfogalmazhatatlan összetartozás-érzés volt sejthető. És nem csak arra gondolok, hogy régi ismerősök köszöntötték egymást, hogy ott folytatódtak a beszélgetések, ahol évekkel ezelőtt abbamaradtak, hogy a női mosdóban az volt a téma, melyik zenész öregedett, fogyott le vagy épp fiatalodott meg az évek alatt. A közönség nagy része annak idején táncolt az Új Nemzedékben, eljárt a Csámborgó-táncházakba, vagy családtagjai, ismerősei voltak benne nyakig a népzenei mozgalomban. Csak remélni merem, hogy „véletlen” betévedőkből is akadt néhány rajtam kívül, akik úgy viszonyulnak a magyar népzenehez, mint Petőfi a zordon Kárpátoknak fenyevesekkel vadregényes tájához. Mert az ős-Csámborgót hallva a beavatatlan zszurnaliszta is megérez valamit abból a hajdani „mozgósító erőből”, a nagykaposi, szepsi, nagyidai táncházak hangulatából. A zenekar eredetileg a Richtarcsik Mihály alapította Új Nemzedék tánccsoportot kísérendő jött létre, aztán hamarosan kiderült, hogy ez a formáció (Szabó Gábor prímás, Sterbinszky László bőgős, Kováts Marcell brácsás, dudás és klarinétos) többre hivatott. Csakúgy, mint az „életben”, a kassai koncerten is később csatlakozott hozzájuk Kanóc Csaba cimbalmos, majd pedig Szvorák Katalint invitálták színpadra, akivel az ős-formáció annak idején végigturnézta Európát. Ezúttal is egy nagy utazásnak lehettek fültanúi a jelenlévők: bonchidai, gyímesi, nagysajói, szatmári, bodroghközi, mátyusföldi és gömöri dallamok váltották egymást, majd régi népi énekek feldolgozásai következtek. Közben Kováts Marcell körül kicserélődtek a zenészek, a fiatalok vették át a hangszereket.

Az új Csámborgót több rendezvényen hallottam már, de valójában csak ezen az estén tudatosítottam, mekkora dolog egy fiatal generáció tagjait megnyerni a népzenenek. Kováts Bálint például pöttöm kisrácból, afféle érdekes színfoltból fejlődött komoly prímássá édesapja mellett, ráadásul még most is csak tizenhat éves, bármi lehet belőle. A másik két fiatalra, Major Imre cimbalmosra és Perjési Gábor bőgősre is illik a „reményteljes” jelző, Kováts Marcell multi-instrumentalista pedig ilyen társaságban egyszerűen nem öregszik. Neki köszönhető, hogy a Csámborgó-koncertek egy idő után hangszerbemutatóvá válnak, aminek az esztétikai élvezeten túl némi tanító-nevelő jellege is van.

A szünet után igazán különleges csemege következett: a Téka zenekar. Szalaggal sem kellett átkötni őket ahhoz, hogy a saját születési ajándékuknak tekintsem a koncert második részét, pedig többször is elmondták, hogy a Csámborgót jöttek felköszönteni. A Téka talán nem igényel bővebb bemutatást, népzenei berkeken kívül is fogalomnak számítanak, a szakmabeliek közül pedig sokan tanítómestereiknek tekintik ezeket a zenészeket, akik egyebek mellett tekerő és duda szaktáborokat szerveznek nyaranta. A Csámborgó tagjait is ők vették gondoskodó szárnyaik alá annak idején, többször meghívták őket népzenei táboraikba, és ráadásul gyakran valamennyi ezzel járó költséget ők fedezték a felvidéki kollégák számára.

Nos, punk-rockon felnőtt városi leánykaként azt mondhatom: a Téka bárkit percek alatt megtud fertőzni a népzenevel, mert amit csinálnak, az a lélek legmélyebb rétegeiből csalogatja elő az ősi magyar dallamok iránti fogékonyságunkat. Ahogyan Lányi György kontrázik, azt csakis underground folknak lehet nevezni, Vizeli Balázs pedig gyorsabban játszik hegedűjén, mint amilyen gyorsan a fülem be tudja fogadni a hangokat. Ráadásul hoztak magukkal egy cimbalomművészt, Lukács Miklóst, habnak az én születési tortámra. Hallottak már önök valakit úgy cimbalmozni, mintha kopogó esőben az eresz alatt balalajkázna? Nos, én már igen... És a „nemzetközi helyzet” még ezek után is „fokozódott”: a legvégén színpadra penderült Potta Géza, Európa egyik legjobb hegedűse, hogy igazi jam-sessiont vezényeljen le az állva tomboló közönség előtt. Géza bácsit szó szerint nem lehetett elhallgattatni, két szám is elhangzott terven felül, a legutolsó úgy, hogy a kíséző zenészeknek fogalmuk sem volt, mit akar játszani az öreg, csak mentek utána, mint hadvezérük után a hű katonák. Szemtanúk elmondása szerint az éjszaka az utolsó villamos elzötyögését követően tánccházsal folytatódott, amely hajnali kakasszóig tartott, némi töltött káposztával körítve. Egy biztos, rég nem volt ekkora népzenei ünnep Kassán.

JUHÁSZ KATALIN